

[Pürschel.]

da jeg kom hjem, og brugte da til Intervieweren en Udtalelse, jeg skal nævne. Han spurgte, om jeg var blevet Nazist; saa sagde jeg: Nej, jeg kom som General-auditor Pürschel og gik som General-auditor Pürschel. I Gengivelsen udelod Journalisten Navnet; derved forandredes noget Udtalelsen, men jeg fandt, det var for ringe en Ting at ulejlige Offentligheden med, og jeg vilde aldrig have fundet paa det, hvis det ikke var blevet fremdraget her. Da jeg fik Indbydelsen derned til, sagde jeg, endda to Gange: Jeg er ikke Nazist, og der ligger ikke i en Rejse derned nogen Form for Tilslutning fra min Side. Dertil svarede man, at det var man fuldkommen paa det rene med paa Forhaand. Saa havde jeg naturligvis spurgt den daværende Forsvarsminister om Tilladelse til at rejse. Det skal jeg jo i Embeds Medfør, og jeg mente det ogsaa rigtigt at sige til ham, hvor jeg skulde rejse hen. Saa sagde Ministeren naturligvis til mig som den erfarne Mand, han er, at jeg maatte være forberedt paa, at det vilde blive politisk udnyttet. Dertil sagde jeg: det er jeg ganske paa det rene med, men jeg synes, det er interessant at komme ned og se disse Forhold. Nu har Ministeren naturligvis ikke paa nogen Maade godkendt dette, for det kommer ikke ham ved, hvor jeg rejser hen, han skal bare give Tilladelse til en Rejse til Udlandet; naar jeg nævner det, er det ikke, fordi jeg vil søge at gøre ham ansvarlig paa nogen Maade, han har selvfølgelig ikke noget som helst Ansvar her.

Det var virkelig interessant at se det dernede. Der var i øvrigt ingen danske Nazister til Stede, derimod var der en yderst radikal Højesteretssagfører, saa det var i alt Fald et blandet Selskab. Nu vil jeg gerne sige, at hvis dette virkelig skal mistænkeliggøre en Mand, hvordan er det saa med den nu afdøde Oberst Parkov, der rejste til Petrograd og Moskva i sin Tid? Da han kom hjem, havde han fundet forskellige meget interessante Ting mellem det, han havde set derovre. For ikke at tale om det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Rejse til Petrograd, da han sad i Kejserlogen. Vi husker den lyriske Begejstring, hvormed han, da han kom hjem, udviklede, hvorledes det var gaaet til dør. Saadan noget vil man ikke faa at høre fra min Side. Der er, synes jeg, al Grund til at beundre det Arbejde, som Nazisterne har gjort for at gengive det tyske Folk den Selvtillid, det havde mistet efter Krigen og efter de forfærdelige Tider, det har gennemgaaet derefter. Enhver, der vil se

uhildet paa de Ting, maa erkende, at saaledes er det. Jeg saa f. Eks. paa de 54 000 Mand, der passerede forbi, tilhørende „Arbejtsdienst“, og saa paa dem netop med det Formaal at finde, om der var en Mand, som gik der nødtvungen og uvillig. Jeg saa dem naturligvis ikke alle, men jeg saa nogle Tusind Stykker af dem paa ret nært Hold passere forbi gennem Gaderne. Jeg saa ikke een Mand, om hvem jeg kunde sige: der gaar en af dem, som er modvillig; der maa utvivlsomt have været nogle, men der var ikke nogen, jeg kunde pege ud, om hvem jeg kunde sige det. Naar Musikken ikke spillede, sang de, og det var, maa jeg sige, en Fornøjelse at se denne Samling kraftige og trænede Skikkelser. Som jeg allerede har sagt, er jeg ikke Nazist, og jeg tror, jeg har bidraget ikke uvæsentligt til at dræbe Diktaturtendenser, hvor de kom frem, ved et Spørgsmaal, jeg altid rejste. Naar man talte til mig om Diktatur, spurgte jeg først: hvem skal være Diktator? Og da jeg ikke kan se, at der er nogen her i Landet, der er nærmere til at naa det end Hr. Stauning, maa jeg sige, at det tiltaler mig paa Forhaand ikke! Allerede af den Grund er jeg ikke Tilhænger af Diktatur i Danmark. Og denne nøgterne Betragtning har efter min Mening virket overmaade godt paa en Række unge Mennesker, der ellers har følt sig tiltalt af selve Tanken. Jeg har paa vist Faren ved et saadant Diktatur og Vanskelighederne ved at komme af med det o. s. v. Men ved Siden af den indre Gerning, Nazisterne har gjort i Tyskland, tror jeg, der er knyttet Ting dertil, som ingen Dansk kan billige. Jeg tænker her paa Jødefølgelserne; men det skal vi ikke blande os i her.

Dernæst synes jeg, at de har gjort en for hele Vesteuropa overmaade fortjenstfuld Gerning ved at slaa Kommunismen i Tyskland ned. Det skete, som alle ved, derved, at de sejrede ved Stemmesedlen dernede og fik Magten. Og hvis man læser en Bog, der hedder „Trepile mod Hagekors“, som er udgivet paa Frem's Forlag her, vil man se, hvorledes den tyske Socialdemokrat, der har skrevet denne Bog, siger: Det, Nazisterne gjorde, var, at de slog Socialdemokratiet ved at anvende de samme Midler, som Socialdemokratiet havde brugt. Nøjagtig de samme Midler, og derunder slog de ogsaa Kommunismen ned, og det regner jeg, som sagt, som Nazismens store Fortjeneste, det erkender jeg ganske ærligt. Jeg betragter Kommunismen som den store Fare. Der er jo den betydelige Forskel paa Nazisme og Kommunisme, at Na-